

Chứng tỏ bản lĩnh

Vương Xử Nhất cước bộ rất mau, không bao lâu đã ra tới ngoài thành, lại chạy thêm vài dặm, tới phía sau một ngọn núi. Y không ngừng gia tăng cước bộ, có ý muốn dò xét võ công của Quách Tĩnh, càng lúc càng chạy mau. Quách Tĩnh ngày trước theo Đan Dương tử Mã Ngọc học công phu thổ nạp, trong hai năm đêm nào cũng lên xuống dốc núi dựng đứng, nên lúc ấy chạy mau một hồi, tuy vừa ác đấu xong nhưng vẫn chi trì được. Gió mạnh quét tuyết vào mặt. Vương Xử Nhất chạy ra phía sau một ngọn núi nhỏ, sườn núi đầy tuyết trơn tuột cả chân, lai đột nhiên chạy lên sườn núi, nhưng Quách Tĩnh vốn có tập luyện, vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, vẫn theo Vương Xử Nhất chạy lên sườn núi như trên đất bằng.

Vương Xử Nhất buông cánh tay Quách Tĩnh ra, hơi kinh ngạc nói: -Căn cơ của ngươi không kém, tại sao đánh không lại y?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào, chỉ cười ngượng nghịu. Vương Xử Nhất nói: -Sự phụ của ngươi là ai?

Quách Tĩnh ngày trước từng vâng lệnh đóng vai Doãn Chí Bình để lừa Mai Siêu Phong trên đỉnh dốc núi dựng đứng, biết trong các sư đệ của Mã Ngọc có một người tên Vương Xử Nhất, lúc ấy không hề giấu diếm, bèn kể qua việc Giang Nam lục quái và Mã Ngọc truyền thụ công phu cho y. Vương Xử Nhất mừng rỡ nói: -Đại sư ca đã dạy công phu cho ngươi rồi, hay lắm? Vậy thì ta còn lo lắng gì nữa?

Quách Tĩnh tròn mắt im lặng nhìn y, không hiểu y muốn nói gì.

Vương Xử Nhất nói: -Gã tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang gì đó vừa đánh nhau với ngươi là đồ đệ của Trường Xuân tử Khu Xử Cơ sư huynh ta, ngươi biết không?

Quách Tĩnh ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: -Thế à? Con chẳng biết gì cả.

Nguyên là tuy Đan Dương tử Mã Ngọc truyền cho y một ít căn bản nội công và công phu khinh công Kim nhận công để lên xuống dốc núi dựng đứng nhưng không hề dạy về quyền cước binh khí, nên y không biết gia số võ công của phái Toàn Chân, lúc ấy nghe Vương Xử Nhất nói, bèn nhớ tới lần giao thủ với tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình đêm xưa, chiêu số của y tựa hồ đúng là cùng môn phái với Hoàn Nhan Khang, bất giác trong lòng hoảng sợ, cúi đầu nói Đệ tử không biết vị tiểu vương gia ấy là đồ đệ của Khưu đạo trưởng nên thô lỗ mạo phạm, xin đạo trưởng tha tội.

Vương Xử Nhất hô hô cười lớn, nói: -Ngươi lòng dạ nghĩa hiệp, ta rất vui mừng, sao lại trách ngươi?

Rồi lập tức nghiêm mặt nói: -Môn quy của phái Toàn Chân ta rất nghiêm. Đệ tử trong môn phái làm việc sai quấy, chỉ có xử phạt thật nặng, quyết không thiên vị. Người này khinh bạc cuồng ngạo làm bậy,

ta sẽ cùng Khuru sư huynh phạt y thật nặng.

Quách Tĩnh nói: -Nếu y chịu kết hôn với vị Mục cô nương kia thì đạo trưởng tha y cũng được.

Vương Xử Nhất lắc đầu không nói, thấy y có lòng nhân hậu, biết tha thứ cho người khác, lại càng vui vẻ, kể nghĩ Khuru sư huynh trước nay ghét kẻ ác như kẻ thù, đối với người Kim càng căm ghét, tại sao lại nhận một vương gia công tử nước Kim làm đồ đệ nhỉ? Huống hồ gã Hoàn Nhan Khang này về võ công bản phái thì thành tựu đã không còn thấp, rõ ràng Khuru sư huynh đã mất không ít thời gian và tâm huyết cho y, mà trong võ công của người này còn có cả thủ pháp nguy dị của bàng môn tả đạo, nhất định là còn có sư phụ khác, chuyện này thật khiến người ta không sao đoán được. Rồi nói với Quách Tĩnh: -Khuru sư huynh hẹn gặp ta ở Yên Kinh, vài hôm nữa sẽ tới mọi việc cứ để gặp y sẽ hỏi. Nghe nói y thu một đệ tử họ Dương, nói sẽ tới Gia Hưng tỷ võ với người, không biết gã họ Dương kia công phu ra sao. Nhưng người cứ yên tâm, đã có ta ở đây, quyết không để người phải thua thiệt đâu.

Quách Tĩnh vâng lệnh sáu vị sư phụ, phải tới phủ Gia Hưng phía tây lộ Lưỡng Chiết trước giờ Ngọ ngày rằm tháng tám, còn như để làm gì thì thủy chung họ vẫn không nói rõ với y, lúc ấy bèn hỏi: -Đạo trưởng, tỷ võ gì vậy?

Vương Xử Nhất nói: -Nếu sáu vị sư phụ của người vẫn chưa nói rõ thì ta cũng không tiện nói thay.

Y từng nghe Khuru Xử Cơ nói qua về nguyên ủy trước sau, đã nảy lòng kính phục Giang Nam lục quái. Y và Mã Ngọc cùng có suy nghĩ như nhau, nhưng chỉ vì y là sư đệ không tiện ra mặt khuyên Khuru Xử Cơ nhường nhịn, hôm nay thấy con người Quách Tĩnh, thầm nghĩ cách làm sao giúp y một tay, nhưng lại không thể làm thương tổn oai danh của Khuru sư ca, bèn quyết ý lúc ấy sẽ tới Gia Hưng, tùy cơ hành sự, sắp xếp bên trong.

Vương Xử Nhất nói: -Chúng ta đi thăm cha con Mục Dịch. Con bé kia tính nết cương liệt, đừng gây ra chuyện chết người đấy.

Quách Tĩnh hoảng sợ nhảy dựng lên. Hai người đi thẳng tới khách sạn Cao Thăng phía tây thành.

Tới cổng khách sạn, chỉ thấy bên trong có mười mấy tên thân binh áo bạc khom lưng làm lễ, nói với Vương Xử Nhất: -Bọn tiểu nhân vâng lệnh tiểu chủ, mời đạo trưởng và Quách gia tới phủ ăn tiệc.

Nói xong dâng lên hai tấm thiếp màu đỏ, trên đề Đệ tử Hoàn Nhan Khang kính lạy, tấm thiếp gởi Quách Tĩnh thì tự xưng là: Đứa em chờ được dạy dỗ. Vương Xử Nhất nhận danh thiếp, gật đầu nói: -Đến lúc ấy sẽ tới.

Người đứng đầu bọn thân binh nói: -Có một ít bánh trái điểm tâm, tiểu

chủ nói mời đạo trưởng và Quách gia dùng. Hai vị cứ ở đây, tiểu nhân sẽ tới rước.

Đám thân binh còn lại bưng hộp bước lên, mở nắp hộp ra, chỉ thấy trong mười hai cái hộp xếp đầy các loại bánh trái tươi ngon, mười phần tinh tế. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Hiền đệ Hoàng Dung thích ăn bánh trái thơm ngon, mình để dành cho y một ít.

Vương Xử Nhất không thích con người Hoàn Nhan Khang, đã định xua tay bảo bưng về, nhưng thấy Quách Tĩnh có vẻ rất vui mừng, nghĩ thầm: -Bọn thiếu niên tham ăn, cũng khó trách được!

Bèn mỉm cười bảo đem cả vào quày.

Vương Xử Nhất hỏi rõ phòng Mục Dịch ở bèn đi lên bước vào, chỉ thấy Mục Dịch mặt trắng bệch như tờ giấy đang nằm trên giường, con gái y thì đang ngồi cạnh giường không ngừng rơi nước mắt, hai người thấy Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh bước vào cùng kêu lên một tiếng, đều thấy rất bất ngờ. Vị cô nương kia lập tức đứng lên. Mục Dịch cũng trở người ngồi dậy.

Vương Xử Nhất nhìn vết thương trên tay Mục Dịch, chỉ thấy trên hai mu bàn tay đều có năm lỗ ngón tay sâu tới xương như bị đao kiếm đâm vào, hai tay sưng vù, trên vết thương rịt thuốc kim sang, sợ bị thối thịt nên không dám băng kín, trong lòng ngờ vực không hiểu: -Thủ pháp âm độc tàn ác này của Hoàn Nhan Khang không biết do ai truyền cho, đã thương người ta lợi hại như thế ắt không phải một sớm một chiều mà luyện được. Khuru sư ca làm sao mà không biết? Nhưng biết rồi tại sao lại không đếm xỉa gì tới?

Rồi quay qua vị cô nương kia nói: -Cô nương, cô tên gì?

Cô nương kia cúi đầu nói: -Tôi tên Mục Niệm Từ.

Nàng nhìn Quách Tĩnh một cái, ánh mắt đầy vẻ cảm kích rồi lập tức cúi đầu. Quách Tĩnh đưa mắt nhìn, chỉ thấy chiếc cán cờ tựa vào chân giường, lá cờ thêu bốn chữ "Tỷ vũ chiêu thân" đã rách tả tơi, trong lòng ngờ ngác không hiểu Chắc cô ta sẽ không tỷ vũ chiêu thân nữa?.

Vương Xử Nhất nói: -Thương thế của lệnh tôn không nhẹ, phải điều trị cho cẩn thận.

Thấy hành lý của hai cha con ít ỏi, đoán là họ túng thiếu. e tiền thuốc thang chữa trị tốn kém, bèn lấy trong bọc ra hai nén bạc đặt lên bàn, nói: -Ngày mai ta sẽ trở lại thăm các vị.

Rồi không chờ Mục Dịch và Mục Niệm Từ cảm ơn, kéo Quách Tĩnh ra khỏi khách điểm.

Chỉ thấy bốn tên thân binh áo bạc bước tới đón, nói: -Tiểu chủ đang trong vương phủ dốc lòng chờ đón, xin đạo gia và Quách gia tới ngay.

Vương Xử Nhất gật gật đầu. Quách Tĩnh nói Đạo trưởng, người chờ con

một lát. Rồi chạy vào phòng, mở hộp bánh trái Hoàn Nhan Khang đưa tới biểu lấy ra bốn cái bánh, dùng khăn bọc kỹ lại cho vào bọc rồi chạy trở ra, theo bốn tên thân binh và Vương Xử Nhất tới thẳng vương phủ.

■

Tới vương phủ. Quách Tĩnh thấy hai bên phía trước cánh cửa lớn sơn đỏ có hai ngọn cờ cao vút, hai con sư tử bằng ngọc thạch oai vệ ngồi hai bên, một dãy bậc thềm đá trắng dẫn thẳng tới tiền sảnh, khí phái rất hào hoa. Giữa cửa lớn có viết ba chữ đại tự màu vàng Triệu vương phủ.

Quách Tĩnh biết Triệu vương chính là Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt của nước Đại Kim, bất giác trong lòng rung động: -Té ra vị tiểu vương gia kia chính là con trai Hoàn Nhan Hồng Liệt? Hoàn Nhan Hồng Liệt biết mặt mình, gặp nhau ở đây chắc sẽ sinh chuyện.

Đang do dự ngờ vực, chợt nghe tiếng đàn sáo rộn rã, tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang đầu đội mũ thúc phát kim quan, thân mặc áo hồng bào, lưng đeo đai vàng đang rào bước ra đón, chỉ là mắt xanh mũi sừng, vẫn còn dấu vết của trận ác đấu mới rồi. Quách Tĩnh cũng mắt trái sừng vù, khoe miệng tét một miếng lớn, trán và má phải bầm đen. Hai người đều tự biết mình khó coi, bất giác nhìn nhau phì cười.

Vương Xử Nhất thấy y ăn mặc lối giàu sang, hơi cau mày nhưng cũng không nói gì, theo y vào sảnh đường. Hoàn Nhan Khang mời Vương Xử Nhất ngồi vào ghế đầu, nói Đạo trưởng và Quách huynh quang lâm, thật là ba sinh có phúc.

Vương Xử Nhất thấy y không quỳ lạy, cũng không gọi mình là sư thúc, lại càng tức giận, hỏi: -Người học võ nghệ với sư phụ được mấy năm rồi?

Hoàn Nhan Khang cười nói: -Vãn bối có biết võ nghệ gì đâu? Chỉ theo sư phụ luyện tập được vài năm, mấy trò mèo què đúng là làm trò cười cho đạo trưởng và Quách huynh.

Vương Xử Nhất hừ một tiếng, nói: -Công phu của phái Toàn Chân tuy không cao nhưng cũng không phải là mèo què. Sư phụ người nay mai sẽ tới, người đã biết chưa?

Hoàn Nhan Khang mỉm cười nói: -Sư phụ ta đã tới đây rồi, đạo trưởng muốn gặp người không?

Vương Xử Nhất hoàn toàn bất ngờ, vội hỏi: -Ở đây à?

Hoàn Nhan Khang không đáp, khẽ vỗ tay hai tiếng nói với bọn người hầu bày tiệc ra.

Đám người hầu gọi truyền ra ngoài. Hoàn Nhan Khang đưa Vương Quách hai người vào hoa sảnh.

Đường đi xuyên qua hồi lang, vòng qua gác chạm, đi một đoạn khá xa. Quách Tĩnh chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng vương phủ khí phái hào hoa như vậy, cứ hoa cả mắt. Lại nghĩ nếu gặp Hoàn Nhan Hồng Liệt thì

không biết ứng phó thế nào, nghĩ thầm Đại hãn sai mình giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhưng con y lại là sư đệ của Mã đạo trưởng. Vương đạo trưởng, thì mình có nên giết y không?.

Tới hoa sảnh, chỉ thấy có sáu bảy người đang chờ. Trong đó một người trên trán có ba cái bướu thịt nổi lên, chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, hai tay xoa lưng, giận dữ trợn mắt nhìn chằm chằm. Quách Tĩnh giật nảy mình, lại nghĩ có Vương đạo trưởng bên cạnh chắc y cũng không dám đối phó với mình nhưng rốt lại cũng thấy sợ sệt, ngoảnh đầu đi không dám nhìn thẳng vào mắt y, nhớ lại tình hình lúc y đuổi theo Hoàng Dung lại cười thầm trong bụng.

Hoàn Nhan Khang vẻ mặt hân hoan, nhìn Vương Xử Nhất nói Đạo trưởng, mấy vị này ngưỡng mộ oai danh của người đã lâu, đều mong được gặp. Y chỉ Bành Liên Hồ nói: -Vị này là Bành trại chủ, hai vị đã gặp nhau rồi.

Hai người cùng vái nhau một vái. Hoàn Nhan Khang đưa tay chỉ vào một ông già mặt hồng tóc bạc nói: -Vị này là Sâm tiên Lương Tử Ông Lương lão tiên bối ở núi Trường Bạch.

Lương Tử Ông chấp tay nói: -Được gặp gỡ Thiết cước tiên Vương chân nhân, chuyến này lão phu vào cửa quan có thể nói là không đi uổng công. Vị này là Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân trong phái Mật tông ở Tây Tạng, chúng tôi một người từ Đông bắc xuống, một người từ Tây nam lên, muôn dặm xa xôi, có thể nói là kiếp trước có duyên.

Chợt nghe một người the thé nói: -Té ra Giang Nam thất quái được phái Toàn Chân giúp đỡ mới dám hoành hành không úy kỵ gì như vậy!

Vương Xử Nhất quay qua nhìn người ấy, chỉ thấy y đầu trọc bóng loáng không có nửa sợi tóc, hai mắt đầy tia máu, tròng mắt lồi ra, tướng mạo rất kỳ dị, độ nhiên nhớ ra, nói: -Các hạ chắc là Quỷ môn Long vương Sa lão tiên bối?

Người kia giận dữ nói: -Phải, té ra người còn biết tới ta.

Vương Xử Nhất nghĩ thầm: -Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không biết mình đắc tội với y ở đâu?

Lập tức lấy vẻ mặt ôn hòa nói: -Đại danh của Sa lão tiên bối, bản đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ.

Lão Quỷ môn Long vương này tên Sa Thông Thiên, võ công cao hơn rất nhiều so với sư đệ Hầu Thông Hải, chỉ vì y tính tình nóng nảy hung bạo, lúc truyền thụ võ nghệ cứ động một tý là nổi giận ầm ầm, vì vậy một thân võ công tinh thâm mà bốn tên đệ tử chỉ học được không tới hai ba phần mười. Hoàng Hà tứ quỷ đánh nhau một trận với Quách Tĩnh ở Mông Cổ không chiếm được chút thượng phong nào, vô cùng mất mặt với Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt. Triệu vương từ đó trở đi không hề coi trọng họ. Sa Thông Thiên biết tin nổi giận quá tháo như sấm, tay

đánh chân đá đánh bốn người một trận như tử. Hoàng Hà tứ quỷ suýt nữa đều thành quỷ thật. Sa Thông Thiên lại sai sư đệ Hầu Thông Hải bắt Quách Tĩnh về, nào ngờ liên tiếp bị Hoàng Dung chọc ghẹo, mất hết thể diện. Y càng nghĩ càng tức, cũng không nghĩ tới việc thất lễ trước mặt mọi người, độ nhiên vươn tay chụp vào Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lui mau lại hai bước. Vương Xử Nhất vung tay áo đạo bào lên đứng chắn trước mặt y.

Sa Thông Thiên tức giận nói: -Được, đúng là người che chở cho thằng tiểu súc sinh này phải không?

Một chưởng vù vù đánh tới trước ngực Vương Xử Nhất.

Vương Xử Nhất thấy đòn tới của y hung dữ đành vung chưởng đón đỡ, một tiếng chát khê vang lên, song chưởng vừa chạm nhau, hai người đều đang định vận nội công đẩy ra, độ nhiên bên cạnh có một người bước lên, tay trái đè cổ tay Sa Thông Thiên, tay phải đè cổ tay Vương Xử Nhất hất ra ngoài, hai người đều cảm thấy tay chưởng bị chấn động một cái, lập tức rút tay về. Vương Xử Nhất và Sa Thông Thiên đều là nhân vật thành danh trong võ lâm đương thời, đều biết đối phương bản lĩnh cao cường, lúc ấy một bên xuất chưởng, một bên hoàn chưởng đều đã vận nội công, nào ngờ có người có thể đột nhiên xuất thủ hất tung chưởng đôi bên, chỉ thấy người ấy y phục toàn thân màu trắng, áo nhẹ đai lỏng, thần thái vô cùng tiêu sái, khoảng ba mươi năm ba mươi sáu tuổi, hai mắt xéch lên, diện mạo tuấn tú nhưng có khí thế bức người, phục sức nghiêm nhiên là một vị vương tôn phú quý.

Hoàn Nhan Khang cười nói: -Vị này là Âu Dương công tử thiếu chủ núi Bạch Đà Côn Luân ở Tây Vực, đơn danh là Khắc. Âu Dương công tử trước nay chưa tới Trung nguyên, có lẽ các vị đều mới gặp lần đầu?.

Người này đột ngột xuất hiện, không những Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh trước nay chưa gặp, mà ngay bọn Bành Liên Hồ. Lương Tử ông cũng đều không quen. Mọi người thấy y bộc lộ một chút công phu, trong lòng ngấm ngầm bội phục, nhưng cái tên núi Bạch Đà ở Tây Vực thì chưa ai từng nghe thấy.

Âu Dương Khắc chấp tay nói: -Huynh đệ lẽ ra phải tới Yên Kinh sớm hơn vài ngày, nhưng vì trên đường gặp chút chuyện nhỏ bận bịu mất vài hôm, đến nỗi tới chậm, xin các vị tha lỗi.

Quách Tĩnh nghe Hoàn Nhan Khang nói y là thiếu chủ núi Bạch Đà đã nghĩ tới đám thiếu nữ áo trắng muốn cướp ngựa của mình trên đường, lúc ấy nghe y nói thế trong lòng chợt hoảng sợ: -Hay là sáu vị sư phụ của mình đã giao thủ với y? Không rõ sáu vị sư phụ có bị thương không?.

Vương Xử Nhất thấy đối phương ai cũng võ công cao cường, gã Âu Dương Khắc này mới rồi xuất thủ đè một cái, nội lực cũng xấp xỉ với

mình, kinh lực lại rất quái dị, nếu nói cùng động thủ thì một chọi một cũng chưa chắc đã thắng, còn nếu đối phương mấy người cùng xông vào thì mình làm sao địch nổi? Lúc ấy liền hỏi: -Hoàn Nhan Khang. Sư phụ người đâu? Sao không mời y ra đây?.

Hoàn Nhan Khang nói: -Vâng.

Rồi quay qua nói với người hầu: -Mời sư phụ ra gặp khách!

Tên người hầu vâng dạ bước ra. Vương Xử Nhất cảm thấy được an ủi rất nhiều, nghĩ thầm Có Khưu sư huynh? đây thì kinh địch có đông hơn. ít nhất ba người bọn mình cũng có thể tự bảo toàn.

Không bao lâu chợt nghe thấy tiếng giày lộp cộp ngoài cửa sảnh có một võ quan to béo mặc áo gấm bước vào, dưới cằm có một bộ râu rậm, khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ trông rất oai vệ. Hoàn Nhan Khang bước lên gọi một tiếng: -Sư phụ.

Rồi nói: -Vị đạo trưởng này rất muốn gặp lão nhân gia người, đã hỏi mấy lần rồi.

Vương Xử Nhất cả giận nghĩ thầm: -Thằng tiểu tử giỏi lắm, người dám lớn mặt tiêu khiển với ta như thế à?

Nhưng lại nghĩ: -Xem dáng đi của viên võ quan này thì chẳng có công phu gì cao minh, võ công nguy dị của thằng tiểu tử này chắc chắn không phải do y dạy. Viên võ quan ấy nói: -Đạo sĩ, người gặp ta làm gì? Ta trước nay vốn không thích gặp đám tăng đạo ni cô.

Vương Xử Nhất tức quá bật cười, nói: -Ta chỉ muốn hỏi đại nhân hóa duyên, muốn xin một ngàn lượng bạc.

Viên võ quan ấy tên Thang Tổ Đức, là một Đội trưởng thân binh dưới trướng Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt, lúc Hoàn Nhan Khang còn nhỏ từng được y dạy võ nghệ cho, vì vậy mọi người trong Triệu vương phủ đều gọi y là sư phụ. Lúc ấy y nghe Vương Xử Nhất há to miệng sư tử, hóa duyên một lần là đòi ngay một ngàn lượng bạc, hoảng sợ nhảy dựng lên, quát: -Nói bậy?

Hoàn Nhan Khang nói ngay: -Một ngàn lượng bạc à, chuyện nhỏ mà, chuyện nhỏ mà.

Rồi quay qua người hầu nói: -Mau đi chuẩn bị một ngàn lượng bạc để tiền tặng đạo gia.

Thang Tổ Đức nghe thế há hốc miệng không ngậm lại được, đưa mắt nhìn Vương Xử Nhất từ đầu tới chân, từ chân tới đầu, đoán không ra đạo sĩ này có lai lịch thế nào.

Hoàn Nhan Khang nói: -Xin mời các vị vào tiệc. Vương đạo trưởng lần đầu tới đây, xin mời ngồi vào ghế đầu.

Vương Xử Nhất khiêm nhượng không được, cuối cùng phải ngồi xuống. Rượu được ba tuần. Vương Xử Nhất nói: -Các vị đều là nhân vật có danh

vọng lớn trong võ lâm, xin mọi người nói một câu công đạo, chuyện hai cha con họ Mục nên thu xếp thế nào?

Mọi người ánh mắt đều dồn vào mặt Hoàn Nhan Khang xem y đối đáp ra sao.

Hoàn Nhan Khang rót một chén rượu đứng lên, hai tay đưa Vương Xử Nhất, nói: -Vấn bối kính đạo trưởng một chén trước, chuyện ấy đạo trưởng nói nên thu xếp thế nào thì vạn bối xin nhất nhất vâng lời.

Vương Xử Nhất sửng sốt, không ngờ y lại đáp ứng mau lẹ như vậy, lập tức nâng chén uống cạn một hơi, nói: -Được! Chúng ta mời họ Mục kia tới bàn luôn tại đây cho xong.

Hoàn Nhan Khang nói: -Đúng là nên như thế. Vậy phiền Quách huynh đi mời giùm vị Mục gia kia tới đây được không?

Vương Xử Nhất gật gù đầu. Quách Tĩnh lập tức rời tiệc, ra khỏi vương phủ tới khách sạn Cao Thăng, bước vào phòng Mục Dịch không thấy bóng hai cha con họ đâu, ngay cả hành lý cũng đã mang đi. Bèn hỏi hầu phòng, y nói vừa có người tới đưa hai cha con họ đi, đã trả hết tiền phòng tiền cơm, không quay lại nữa. Quách Tĩnh vội hỏi ai đón cha con họ đi, hầu phòng lại không nói được là ai tới.

Quách Tĩnh vội trở về Triệu vương phủ. Hoàn Nhan Khang rời bàn ra đón, cười nói: -Quách huynh vất vả quá. Vị Mục gia kia đâu?

Quách Tĩnh nói lại. Hoàn Nhan Khang thở dài nói: -Í chà, đây là ta có lỗi với họ rồi.

Rồi quay qua người hầu nói: -Người mau mau mang nhiều người chia ra tìm khắp bốn phía, cốt làm sao mời được vị Mục gia kia về đây.

Tên người hầu vâng dạ đi ra.

Lúc ấy thì chuyện đã thành không còn chứng cứ Vương Xử Nhất cũng không tiện nói gì nữa, nhưng trong lòng ngờ vực nghĩ thầm: -Nếu muốn mời họ Mục tới đây thì chỉ cần sai một hai tên gia nhân là được, nhưng thằng tiểu tử này lại đòi Quách Tĩnh đi, rõ ràng là muốn y đích thân nhìn thấy cha con Mục gia đã không còn ở đó, để làm bằng chứng.

Liên cười nhạt nói: -Bất kể là ai giờ trò huyền hư, sau này nhất định cũng sẽ rõ ràng thôi.

Hoàn Nhan Khang cười nói: -Đạo trưởng nói rất đúng. Không rõ vị Mục gia kia giờ trò huyền hư gì đây, thật là cổ quái.

Thang Tổ Đức đầu tiên thấy tiểu vương gia bị đạo sĩ lừa gạt mất luôn một ngàn lượng bạc, trong lòng đã sớm vừa bất nhẫn vừa xót của, lúc ấy thấy đạo sĩ kia thần sắc đáng sợ, tỏ vẻ rất vô lễ với tiểu vương gia, lại càng tức tối, lên tiếng: -Đạo sĩ ngươi ở đạo quán nào? Cậy vào cái gì mà tới đây gây sự?

Vương Xử Nhất nói: -Tướng quân ngươi là người nước nào? Cậy vào cái

gì mà tới đây làm quan?

Y thấy Thang Tổ Đức rõ ràng là người Hán mà lại làm võ quan ở nước Kim, khinh khi hà hiếp đồng bào, không nhìn được mở lời châm chọc.

Thang Tổ Đức bình sinh căm hận nhất chuyện kẻ khác nói tới việc y là người Hán. Y tự thấy mình một thân võ nghệ, làm việc cho nước Kim lại dốc lòng dốc sức, khẩn khẩn trung thành, nhưng Kim triều thủy chung vẫn không cho y cầm quân, cũng không cho y được làm quan lớn ở địa phương, quan hàm tuy không nhỏ nhưng vẫn chỉ giữ một chức vụ nhàn rỗi trong Triệu vương phủ. Lời Vương Xử Nhất chính đụng vào chỗ đau của y, y biến hẳn sắc mặt, gầm lên một tiếng đứng phất dậy, vươn tay qua hai người Lương Tử Ông và Âu Dương Khắc, ra quyền đánh mạnh vào giữa mặt Vương Xử Nhất.

Vương Xử Nhất hai ngón tay phải vung ra cặp lấy cổ tay y, cười nói: - Người không chịu nói thì thôi, cần gì phải nổi nóng?

Một quyền ấy của Thang Tổ Đức lập tức dừng lại trên không, liên tiếp vận kinh mấy lần thủy chung vẫn không đẩy lên được nửa tấc. Y vừa sợ vừa giận, chửi: - Yêu đạo giỏi lắm, người dùng yêu pháp à?

Rồi dùng sức kéo lại cũng vẫn không được đổ mặt tía tai, nhăn nhó dị thường.

Lương Tử Ông ngồi cạnh y cười nói: -Tướng quân đừng tức giận, ngồi xuống uống rượu đi.

Rồi vươn tay ra đề xuống cổ tay y.

Vương Xử Nhất biết dựa vào sức trên hai ngón tay mình mà kẹp cứng cổ tay của Thang Tổ Đức thì có thừa nhưng chống lại cái đề của Lương Tử Ông lại không đủ, lập tức buông lỏng hai ngón tay, thuận thế đề vai trái của Thang Tổ Đức xuống, biến chiêu vô cùng mau lẹ. Lương Tử Ông không kịp thu tay về, hai luồng kinh lực đồng thời đề lên vai Thang Tổ Đức. Thang Tổ Đức quả thật tổ tiên tích đức, danh bất hư truyền mới được hai đại cao thủ đồng thời giáp kích, rất có thể diện, hai tay không tự chủ được đều chụp về phía trước, chát chát hai tiếng, tay trái đề xuống một bát cá nấu, tay phải nhúng vào một bát canh chua, một tràng tiếng lách cách vang lên, xương cá và mảnh tô cùng đám, canh nóng và máu tươi cùng chảy. Thang Tổ Đức be be kêu lớn, hai tay vẩy rối lên, dầu mỡ bắn tung tóe, nước canh chảy ròng ròng. Mọi người hô hô cười rộ, vội vàng né tránh. Thang Tổ Đức giận dữ then thùng, vội chạy vào trong. Đám gia nhân nhìn cười bước lên thu dọn, hồi lâu mới xong.

Sa Thông Thiên nói: -Phái Toàn Chân oai chấn Nam Bắc, quả nhiên danh bất hư truyền, huynh đệ muốn thỉnh giáo đạo trưởng một việc.

Vương Xử Nhất nói: -Không dám, xin Sa tiên bối cứ nói.

Sa Thông Thiên nói: -Bang Hoàng Hà và phái Toàn Chân trước nay

không hề đụng chạm gì tới nhau, tại sao đạo trưởng lại hết sức giúp đỡ Giang Nam thất quái, làm khó cho huynh đệ? Phái Toàn Chân tuy người đông thế mạnh nhưng huynh đệ cũng không sợ đâu.

Vương Xử Nhất nói: -Chuyện này thì Sa lão tiên bối hiểu lắm rồi. Bần đạo tuy biết tiếng tăm của Giang Nam thất quái nhưng không hề quen biết bảy người bọn họ. Một vị sư huynh của ta còn có một chuyện lôi thôi nhỏ với họ nữa, nên nói giúp đỡ Giang Nam thất quái sinh sự với bang Hoàng Hà thì quyết là không có.

Sa Thông Thiên cất giọng kỳ quái nói: -Tốt quá, vậy người cứ giao thẳng tiểu tử kia cho ta.

Rồi vọt ra khỏi chỗ ngồi, vươn tay chụp vào cổ Quách Tĩnh.

Vương Xử Nhất biết Quách Tĩnh không thể tránh khỏi cái chụp ấy, phen này nhất định phải bị thương, lập tức đưa tay xô nhẹ vào vai Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh thân hình không tự chủ được tung ra khỏi ghế. Chỉ nghe chát một tiếng, năm ngón tay của Sa Thông Thiên chụp xuống, lưng ghế đã gãy lìa. Một phát trảo ấy, xé gỗ như đậu hủ, quả là công phu lợi hại hiếm thấy trong võ lâm.

Sa Thông Thiên một trảo chụp không trúng, lớn tiếng quát: -Người nhất định che chở cho thằng tiểu tử này phải không?

Vương Xử Nhất nói: -Bần đạo đưa đứa nhỏ này vào Triệu vương phủ thì phải đưa y lành lặn trở ra. Nếu Sa huynh không tha y được thì chờ hôm khác tìm dịp y rủi ro, nên chăng?

Âu Dương Khắc nói: -Gã thiếu niên này đắc tội với Sa huynh thế nào, xin nói ra để mọi người bàn bạc liệu lý được không?.

Sa Thông Thiên nghĩ thầm: -Gã đạo sĩ này võ công tuyệt nhiên không thua kém mình, nhưng bằng vào sức hai người sư huynh đệ mình thì chắc cũng bắt được thằng tiểu súc sinh kia. Có điều tuy Bành hiền đệ sẽ giúp mình nhưng Âu Dương Khắc võ công cao cường, không rõ lai lịch ra sao, nếu y lại hên thủ với đạo sĩ thì việc không dễ thu xếp.

Lúc ấy liền nói: -Ta có bốn gã đệ tử bất tài, theo Triệu vương gia đi Mông Cổ làm một việc lớn, đang sắp thành công thì lại bị thằng tiểu tử họ Quách kia nhảy vào phá đám làm hỏng chuyện, khiến Triệu vương gia vô cùng tức giận. Các vị nghĩ xem, ngay cả một gã tiểu tử mà chúng ta cũng không làm gì được thì Triệu vương gia mời chúng ta tới đây để nhàn nhã ăn cơm uống rượu chắc?.

Y tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng không phải là một gã vũ phu thô lỗ hồ đồ, nói mấy câu ấy đã lập tức biến Quách Tĩnh thành đích ngắm của mọi người.

Trên tiệc ngoài Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh ra thì mọi người đều là được Triệu vương đưa hậu lễ mời tới Hoàn Nhan Khang lại là thế tử của Triệu vương, nghe Sa Thông Thiên nói thế ai cũng thay đổi sắc mặt,

quyết ý bắt Quách Tĩnh giao cho Triệu vương phân xử.

Vương Xử Nhất thăm phát hoảng, tính cách thoát thân, nhưng đang giữa vòng vây của cường địch, quả thật bối rối không nghĩ ra kế gì. Y vốn nghĩ Hoàn Nhan Khang là sư diệt, rốt lại cũng không dám làm gì mình, hoàn toàn không ngờ rằng y đối với sư thúc hoàn toàn không giữ lễ trên dưới mà còn mai phục rất nhiều cao thủ trong vương phủ, nếu biết thế này thì không nên thả nhiên vào hang cọp phó yễn.

Mà cho dù muốn tra xét rõ ràng cũng không nên đưa thêm gã thiếu niên Quách Tĩnh này cùng đi. Tự mình muốn thoát thân thì xem ra mọi người

ở đây không thể cản được, nhưng muốn cứu Quách Tĩnh luôn thì hoàn toàn không phải chuyện dễ, nghĩ thầm: Hiện không thể lập tức trở mặt, phải kéo dài thời gian thăm dò bản lĩnh của từng người. Lúc ấy thần sắc vẫn mườì phần bình tĩnh, nói: -Các vị oai danh vang dội, bản đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ, hôm nay có duyên gặp bậc cao hiền, vô cùng vui mừng.

Rồi chỉ vào Quách Tĩnh nói: -Gã thiếu niên này không biết trời cao đất dày là gì, đắc tội với Sa Long vương, các vị đã muốn giữ y lại, bản đạo thế cô sức yếu, tuy biết rõ là không được nhưng cũng khó trái ý mọi người. Chỉ là bản đạo lớn mặt xin các vị bọc lộ một chút công phu cho gã thiếu niên này biết rằng không phải bản đạo không chịu ra sức, mà quả thật là thương nhưng không giúp được.

Tam đầu giao Hầu Thông Hải đã tức giận suốt nửa ngày, lập tức rời chỗ ngồi, giũ vạt áo dài, kêu lên: -Để ta thỉnh giáo vài cao chiêu của người trước.

Vương Xử Nhất nói: -Một chút võ nghệ kém cỏi của bản đạo thì làm sao dám qua chiêu với các vị? Chỉ mong Hầu huynh thi triển tuyệt kỹ để bản đạo được mở rộng tầm mắt, cũng để giáo huấn gã thiếu niên này, cho y biết ngoài trời lại có trời, trên người lại có người, về sau không dám cậy sức làm càn nữa.

Hầu Thông Hải nghe y dường như có ý châm chọc, còn như châm chọc cái gì thì không hiểu rõ, không biết trả lời thế nào.

Sa Thông Thiên nghĩ thầm: -Đạo sĩ phái Toàn Chân rất khó chơi, không động thủ với y là tốt nhất.

Rồi nói với Hầu Thông Hải: -Sư đệ, người vẫn luyện công phu Tuyệt lý mai thân, vậy xin Vương chân nhân chỉ giáo đi.

Vương Xử Nhất luôn miệng nói không dám.

Lúc ấy tuyết vẫn không ngừng rơi. Hầu Thông Hải ra tới giữa sân, hai tay liên tiếp cào tuyết, vun thành một đống cao ba thước, dùng chân nện thật chặt, kéo lui lại ba bước, đột nhiên nhảy vọt lên, đầu dưới chân trên, sột một tiếng cắm vào đống tuyết trắng ngập sâu tới ngực. Quách Tĩnh thấy thế vò đầu gãi tai, không biết là công phu gì, chỉ thấy thân

hình y cắm sâu vào đồng tuyết, không hề động đậy.

Sa Thông Thiên nhìn đám gia nhân của Hoàn Nhan Khang, nói: -Làm phiền các vị quản gia nện thật chặt tuyết bên cạnh Hầu gia giữm.

Đám gia nhân đều thấy thú vị, cười hì hì ra nện đồng tuyết chung quanh Hầu Thông Hải thật chặt.

Nguyên là Sa Thông Thiên và Hầu Thông Hải xưng bá trên sông Hoàng Hà, công phu về thủy tính đều rất cao cường. Giỏi thủy tính bậc nhất là có thể lặn dưới băng không cần thở, nên Hầu Thông Hải cắm đầu vào đồng tuyết nhin thở có thể sau một bữa cơm mới rút ra, đó là công phu bình sinh y đã luyện thành thạo.

Mọi người uống rượu khen ngợi. Qua hồi lâu. Hầu Thông Hải hai tay chống xuống, dùng một chiêu Lý ngư đã đỉnh, rút đầu trong tuyết ra, lật một cái đứng thẳng lên.

Quách Tĩnh tính tình trẻ con, là người đầu tiên vỗ tay khen hay. Hầu Thông Hải về chỗ uống rượu, lại hung dữ trợn mắt nhìn y một cái. Quách Tĩnh thấy ba khối u trên đầu y có dính tuyết trắng, nhin không được bèn nhắc Hầu tam gia, trên đầu người có tuyết kìa. Hầu Thông Hải giận dữ nói: -Ngoại hiệu của ta là Tam đầu giao chứ không phải ta bày hàng thứ ba, tại sao người gọi ta là Hầu tam gia? Ta rõ ràng là Hầu tứ gia, người cắm được à? Trên đầu ta có tuyết, chẳng lẽ ta không biết sao? Ta vốn định chùi đi, nhưng thằng tiểu tử người đã nói thì nhất định ta không chùi nữa.

Trong sảnh ấm áp, tuyết tan ra thành ba dòng nước từ trán y chảy xuống ròng ròng, nhưng Hầu tứ gia y lời nói như núi, đại trượng phu nói không chùi là không chùi.

Sa Thông Thiên nói: -Sự đệ ta công phu thô lỗ, thật là làm trò cười.

Rồi đưa tay vào đĩa hạt dưa bóc lấy một nắm, ngón giữa búng đi, hạt dưa như một sợi dây bắn thẳng ra, từng hạt từng hạt cắm vào đồng tuyết mà Hầu Thông Hải đắp lên, trong giây lát khảm thành một chữ Hoàng viết giản thể. Đồng tuyết cách chỗ y ngồi ba trượng, y búng hạt dưa đi, lại xếp thành một chữ ngay ngắn chỉnh tề nhãn lực kinh lực quả thật chuẩn xác kinh người. Vương Xử Nhất nghĩ thầm: -Chẳng trách Quý môn Long vương độc bá ở sông Hoàng Hà, quả nhiên tài nghệ không tầm thường.

Đưa mắt nhìn ra thì trên đồng tuyết đã xuất hiện một chữ Hà, một chữ Cửu, xem ra y muốn khảm thành bốn chữ Hoàng Hà Cửu khúc.

Bành Liên Hổ cười nói: -Sa đại ca, môn tuyết kỹ này của người khiến tiểu đệ khâm phục sát đất. Chúng ta trước nay làm ăn chung với nhau, vị Vương đạo trưởng này đã muốn khảo xét chúng ta, nên huynh đệ muốn dựa vào tuyết kỹ của đại ca để mở mày mở mặt.

Thân hình chóp lên, đã vọt ra cửa sảnh. Lúc ấy Sa Thông Thiên đã khảm

được nửa chữ khúc. Bành Liên Hồ chột vươn hai tay ra, tay này đưa ra tay kia rút về, chụp bắt tất cả những hạt dưa mà Sa Thông Thiên búng ra. Hạt dưa hình dáng rất nhỏ, thể đi lại mau, nhưng y vẫn bắt được không sót một hạt. Một bên búng ra rất mau, một bên bắt lấy cũng rất mau, giống như nước chảy, đĩa hạt dưa dần dần chuyển qua tay Bành Liên Hồ.

Trong tiếng khen ngợi của mọi người. Bành Liên Hồ tươi cười trở về chỗ ngồi.

Sa Thông Thiên mới khảm nốt nửa chữ Khúc. Nếu là người khác thì việc Bành Liên Hồ mới làm vừa rồi rõ ràng là làm tổn thương oai phong của y, nhưng hai người giao tình thân thiết. Sa Thông Thiên chỉ khẽ cười một tiếng không trách móc gì, quay lại nói với Âu Dương Khắc: -Âu Dương công tử định thi triển công phu gì cho những kẻ không rõ việc đời như bọn ta được mở rộng tầm mắt vậy?.

Âu Dương Khắc thấy lời lẽ của y có ý châm chọc, biết lúc này hát tay chưởng của y, người này trong lòng đã khó chịu, nghĩ thầm phải bộc lộ công phu gì để con lừa trọc này phải khâm phục mình mới được chột thấy đám người hầu đang bưng vào bốn chậu thức tráng miệng, đặt trước mặt mỗi người một đôi đĩa mới, thu thập số đĩa đã dùng. Âu Dương Khắc bèn đón lấy số đĩa ấy, tiện tay ném một cái, hai mươi chiếc đĩa đồng thời bay ra cắm xuống mặt tuyết bày thành bốn hình hoa mai ngay ngắn chỉnh tề. Ném đĩa cắm xuống mặt tuyết thì trẻ con cũng làm được, tự nhiên không có gì khó, nhưng ném hai mươi chiếc đĩa một cái mà xếp thành đồ hình như vậy thì lại vô cùng khó khăn. Chỗ cao thâm ảo diệu của một chiêu võ công ấy. Quách Tĩnh và Hoàn Nhan Khang đều không hiểu rõ, nhưng Vương Xử Nhất và bọn Sa Thông Thiên đều ngấm ngấm khâm phục, đồng thanh cất tiếng khen ngợi.

Vương Xử Nhất thấy bọn họ người nào cũng thân mang tuyệt nghệ, cố nghĩ cách thoát thân, sức nghĩ: -Bấy nhiêu hảo thủ trong võ lâm, lúc bình thời gặp được một người cũng không phải dễ, tại sao đột nhiên tụ tập ở đây? Nhưng người như thiếu chủ Bạch Đà sơn. Linh Trí thượng nhân. Sâm tiên lão quái cũng đều rất ít khi đặt chân tới Trung nguyên, tại sao lại cũng nhất tề tới Yên Kinh? Trong chuyện này nhất định có mưu đồ trọng đại.

Chỉ thấy Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông cười hì hì đứng lên, chấp tay vái vái mọi người, thông thả bước ra sân, đột nhiên nhảy vọt lên, chân trái đạp xuống đã đứng trên mớ dưa Âu Dương Khắc phóng xuống tuyết, ra thế xuất chiêu. Hoài trung bảo nguyệt. Nhị Lang đảm sơn. Lạp cung thức. Thoát hải chuyển thân hên tiếp đánh một đường Yên Thanh quyền, bàn chân nhảy nhót lui tới như bay, bước nào cũng đạp lên đầu dưa, chỉ thấy y Nhượng bộ khoa hồ. Thoái bộ thu thế đánh hết đường Yên Thanh quyền, hai mươi chiếc đĩa vẫn đứng ngay ngắn chỉnh tề trên mặt tuyết, không có chiếc nào nghiêng đi. Lương Tử ông mặt không tất

nụ cười, quay trở vào tiệc. Lập tức tiếng hò reo khen ngợi vang dậy trong sảnh. Quách Tĩnh lại càng không ngừng suýt soa khen hay.

Lúc ấy tiệc rượu sắp tàn, đám người hầu bưng từng cái từng cái chậu vàng đựng nước ấm lên cho mọi người rửa tay. Vương Xử Nhất nghĩ thầm: -Bây giờ chỉ còn chờ Linh Trí thượng nhân thi triển công phu xong là bấy nhiêu người sẽ nhất tề động thủ.

Bèn đưa mắt liếc nhà sư Tây Tạng kia, chỉ thấy y thản nhiên như vô sự nhúng tay vào chậu nước, không hề để ý tới việc gì. Mọi người đã rửa tay xong, hai tay y vẫn còn nhúng trong chậu, mọi người thấy y thông thả như đang nghĩ ngợi gì đó, đều cảm thấy hơi kỳ quái. Qua một lúc, trong chậu nước mà y nhúng tay vào đột nhiên có một làn hơi nước bốc lên. Lại qua một lúc, làn hơi nước càng lúc càng dày đặc. Trong giây lát, nước trong chậu kêu thành tiếng, bọt nước lăn tăn từ đáy chậu nổi lên.

Vương Xử Nhất ngấm ngầm hoảng sợ: -Nội công của nhà sư Tây Tạng này quá thật lợi hại? Việc không thể chậm nữa, mình không tiên phát chế nhân không xong.

Thấy ánh mắt mọi người đang đổ dồn vào chiếc chậu vàng mà Linh Trí đang nhúng tay vào, nghĩ thầm: -Thời cơ trước mắt sẽ qua ngay lập tức, chỉ có thể nhân lúc họ không ngờ, tiên hạ thủ vi cường.

Đột nhiên thân hình hơi nghiêng đi, tay phải vươn qua hai người nắm lấy mạch môn trên cổ tay Hoàn Nhan Khang nhắc bổng qua, kế đó chụp cứng huyết đạo trên lưng y. Bọn Sa Thông Thiên cả kinh, nhất thời không biết làm sao.

Vương Xử Nhất tay phải nhắc một bình rượu lên, nói: -Hôm nay được gặp gỡ các vị anh hùng, thật là có duyên. Bần đạo mượn hoa dâng Phật, kính mời các vị một chén.

Tay phải nhắc bình rượu rót cho từng người từng người. Chỉ thấy tia rượu từ miệng bình vọt ra như một mũi tên, rơi vào chén rượu của từng người, bất kể người ấy ngồi xa hay gần, tia rượu cũng rót đúng vào trong chén. Có người rượu trong chén đã hết sạch, có người còn một nửa, nhưng vẫn không giọt nào tràn ra, cũng không giọt nào rót ra ngoài.

Bọn Linh Trí thượng nhân thấy y rót rượu, hiển lộ nội công cao thâm, tay phải đã có thể rót rượu như thế thì tay trái đặt trên lưng Hoàn Nhan Khang chỉ cần hơi vận kinh sẽ lập tức đánh nát nội tạng của y, hiểu rõ mình đông địch ít nhưng ném chuột sợ võ đồ quý đều tròn mắt không dám động thủ.

Vương Xử Nhất rót rượu vào chén của mình và Quách Tĩnh sau cùng, nâng chén uống cạn, lớn tiếng nói: -Bần đạo và các vị không thù không oán, với vị tiểu ca họ Quách này cũng không thân không thiết, nhưng thấy y có lòng hiệp nghĩa, là một thiếu niên có khí cốt, nên muốn xin

các vị nể mặt bản đạo tha cho y.

Mọi người im lặng không lên tiếng. Vương Xử Nhất nói: -Nếu các vị chịu rộng lòng khoan dung thì bản đạo sẽ tha tiểu vương gia, một vị tiểu vương gia lá ngọc cành vàng mà đổi một người dân tầm thường thì các vị quyết không thua thiệt, thế nào?.

Lương Tử ông cười nói: -Vương đạo trưởng quả thật rất thẳng thắn, vụ làm ăn này cứ thế đi.

Vương Xử Nhất không hề chần chừ, buông ngay tay trái ra. Hoàn Nhan Khang lập tức được tự do. Vương Xử Nhất biết những người này đều là nhân vật thành danh trong võ lâm, cho dù tà độc tàn ác, riêng mình khi làm việc thì bất kể tín nghĩa, nhưng trước mặt đông người thì quyết không chịu nuốt lời, tự đánh mất oai danh, lúc ấy bèn hướng mọi người cúi đầu thi lễ rồi kéo tay Quách Tĩnh, nói: -Xin cáo từ ở đây, sau này sẽ gặp lại.

Mọi người nhìn thấy cá đã vào lưới lại thoát ra được ai cũng ngấm ngầm tiếc rẻ, đều thấy mất mặt. Hoàn Nhan Khang đã định thần, cười nụ nói: - Đạo trưởng nếu rảnh xin cứ tùy ý ghé lại nói chuyện để hậu bối được học hỏi thêm.

Rồi thẳng người lên, cung kính tiễn ra. Vương Xử Nhất hừ một tiếng, nói: - Chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu, nhất định sẽ có ngày gặp lại!

Y tới cửa hoa sảnh. Linh Trí thượng nhân chợt nói: -Đạo trưởng công phu tinh thâm, khiến người ta vô cùng bội phục.

Hai tay chấp lại thi lễ một cái, đột nhiên hai tay giơ lên, một luồng kinh phong đánh mạnh ra. Vương Xử Nhất giơ tay đáp lễ, cũng vận kinh ra tay, dùng hết nội công tu tập mấy mươi năm đón đỡ. Hai luồng kinh phong vừa chạm nhau. Linh Trí thượng nhân đột nhiên biến nội công thành ngoại công, chưởng phải đột nhiên vung ra chụp lấy cổ tay Vương Xử Nhất. Một chiêu này vô cùng mau lẹ. Vương Xử Nhất biến chiêu cũng rất linh hoạt, lật tay móc lại, thẳng thắn đón tiếp, hai người cổ tay vừa chạm nhau đã lập tức tách ra. Linh Trí thượng nhân hơi biến sắc, nói: - Bội phục, bội phục!

Rồi nhảy lùi lại.

Vương Xử Nhất cười khế nói: -Đại sư nổi tiếng giang hồ, tại sao nói không giữ lời?

Linh Trí thượng nhân tức giận nói: -Ta không phải là muốn bắt gã tiểu tử họ Quách, mà là muốn bắt ngươi ...

Y bị một chưởng của Vương Xử Nhất hất ra đã bị trọng thương, nếu trấn tĩnh tâm thần, điều hòa hơi thở thì nhất thời cũng không đến nỗi nào, nhưng bị Vương Xử Nhất nói khích, hơi giận xông lên, chưa dứt lời đã há miệng phun ra một búng máu tươi.

Vương Xử Nhất không dám chần chừ, kéo tay Quách Tĩnh chạy mau ra cổng vương phủ.

Bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hồ đều có nói trước, không muốn mang tiếng nói không giữ lời, lại thấy Linh Trí thượng nhân thất bại nặng, trong lòng đều sợ hãi, cũng không đuổi theo ngăn cản.

Vương Xử Nhất chạy mau ra khỏi cổng Triệu vương phủ được hơn mười trượng, chuyển qua một khúc quanh, thấy sau lưng không ai đuổi theo bên hạ giọng nói: -Người cồng ta về khách sạn.

Quách Tĩnh nghe giọng y yếu ớt, có khí không lực, bất giác cả kinh, chỉ thấy y sắc mặt trắng bệch đầy vẻ bệnh hoạn, khác hẳn tình hình thần thái hiên ngang mới rồi, vội nói: -Đạo trưởng, người bị thương rồi à?

Vương Xử Nhất gật gật đầu, xiêu đi một cái, đứng không vững nữa. Quách Tĩnh vội ngồi xuống cồng y lên lưng, rảo chân chạy mau, tới trước cổng một khách sạn lớn, đang định bước vào. Vương Xử Nhất hạ giọng nói: -Tìm..., tìm chỗ nhỏ hẹp yên tĩnh..., một quán..., nhỏ thôi.

Quách Tĩnh hội ý, hiểu y sợ kẻ đối đầu tìm tới, y đang bị trọng thương, mình thì bản lĩnh thấp kém, chỉ e bị người ta tìm được, lúc ấy chỉ còn cách bó tay chịu chết, lập tức cầm đầu chạy mau.

Y không biết đường, cứ chạy tới những nơi ít người nhà nhỏ, quả nhiên càng chạy đường đi càng chật hẹp, chỉ cảm thấy Vương Xử Nhất trên lưng hơi thở càng lúc càng yếu, lại vừa khéo tìm tới một khách điểm nhỏ, nhìn thấy cổng nẻo phòng ốc vừa nhỏ vừa thấp, lập tức không nghĩ ngợi gì nhiều, xông luôn vào phòng, đặt y xuống giường. Vương Xử Nhất nói: -Mau mau..., tìm một cái thùng lớn..., thật đầy..., đầy nước trong ...

Quách Tĩnh nói: -Còn gì nữa không?

Vương Xử Nhất không nói gì nữa, xua tay ra hiệu bảo y đi mau.

Quách Tĩnh vội ra ngoài sai tiểu nhị, lấy ra một nén bạc ném lên quầy, lại thưởng tiểu nhị mấy đồng bạc. Y tới Trung nguyên vài hôm, cũng đã hiểu rõ đạo lý thưởng tiền cho người. Tên tiểu nhị kia mừng rơn, vội vàng lấy một cái thùng lớn chỗ thiên tỉnh, múc nước trong đổ đầy vào. Quách Tĩnh quay về nói đã lo xong.

Vương Xử Nhất nói: -Hảo..., hảo hài tử, người bế ta đặt vào thùng..., không được để..., người ngoài tới gần.

Quách Tĩnh không hiểu ý, nhưng cũng theo lời bế y đặt vào thùng, nước ngập tới cổ, lại sai tiểu nhị ngăn trở người lạ.

Chỉ thấy Vương Xử Nhất nhắm mắt ngồi yên, hít mau thở chậm, qua khoảng một bữa cơm, cả thùng nước trong đã dần dần chuyển thành màu đen, sắc mặt y cũng hơi hồng hào trở lại. Lúc ấy mới biết y dùng nội công bức chất độc trong thân thể ra ngoài, hòa vào trong nước. Cứ thế liên tiếp đổi bốn thùng nước, nước trong thùng mới không còn màu

đen. Vương Xử Nhất cười nói: -Không việc gì rồi.

Rồi chống tay vào mép thùng bước ra, thở dài nói: -Công phu của nhà sư Tây Tạng này độc ác thật?

Quách Tĩnh yên tâm, vô cùng vui mừng, hỏi: -Trên chưởng của nhà sư Tây Tạng ấy có độc à?

Vương Xử Nhất nói: -Đúng thế, công phu Độc sa chưởng thì bình sinh ta đã thấy qua không ít, nhưng chưa thấy ai lợi hại thế này, hôm nay suýt nữa thì không giữ được tính mạng rồi.

Quách Tĩnh nói: -May là không việc gì. Người muốn ăn gì để con sai người đi mua.

Vương Xử Nhất bảo y hỏi mượn giấy bút dưới quầy viết ra được phương, nói: -Tính mạng ta dĩ nhiên không còn gì đáng ngại, nhưng khí độc trong nội tạng vẫn còn, nếu trong vòng mười hai giờ mà không trừ hết thì không khỏi phải tàn phế suốt đời.

Quách Tĩnh nhận lấy được phương, chạy đi như bay, thấy trên phố có một hiệu thuốc vội đưa được phương lên quầy. Người làm trong hiệu thuốc nhận lấy mở xem, nói: -Khách quan tới muộn quá, bốn vị Huyết kiệt. Điền thất. Một được, mặt gấu trong phương thì vừa khéo tiểu điểm mới hết hàng.

Quách Tĩnh không chờ y nói tới câu thứ hai, giật lại được phương chạy đi. Nào ngờ tới hiệu thuốc thứ hai lại cũng không có mấy vị thuốc ấy, liền tiếp bảy tám hiệu khác cũng đều như vậy.

Quách Tĩnh vừa giận vừa sợ, chạy khắp các hiệu thuốc trong thành hỏi mua, nhưng ngay cả các hiệu thuốc lớn ba gian liền nhau, treo biển hiệu vàng cũng nói mấy vị thuốc ấy vốn trữ không ít, nhưng mới rồi vừa có người tới mua toàn bộ. Quách Tĩnh lúc ấy mới sực nghĩ ra, nhất định là người trong Triệu vương phủ đoán Vương Xử Nhất sau khi chất độc phát tác bị thương sẽ phải dùng các vị thuốc ấy nên đã mua sạch ở các hiệu thuốc trong toàn thành, dụng tâm quả thật rất độc ác liền cúi đầu thất thểu trở về khách điểm nói với Vương Xử Nhất. Vương Xử Nhất thở dài, sắc mặt thảm đạm. Quách Tĩnh không nhịn được, nằm phục xuống bàn bật tiếng khóc lớn.

Vương Xử Nhất cười nói: -Mọi người có sinh ắt có tử sinh vốn là điều vui, chết cũng là số trời, huống hồ ta chưa chắc đã chết, cần gì khóc lóc?

Rồi khẽ gõ vào thành giường đánh nhịp, cất tiếng hát lớn:

Biết trống mà giữ mái, biết trắng mà giữ đen, biết vinh giữ nhục Chớ làm hao cho đạo, làm hao lại hao sẽ tới vô cực.

Quách Tĩnh nín khóc nhìn y ngẩn ngơ xuất thần. Vương Xử Nhất hô hô cười rộ, ngồi xếp bằng trên giường, vận khí điều tức.

Quách Tĩnh không dám làm kinh động, rón rén ra phòng khách, chột

nghĩ: -Ta cứ tới các thị trấn phụ cận tìm, chưa chắc họ đã mua sạch thuốc tại các hiệu thuốc ở đó.

Nghĩ ra cách ấy trong lòng vui vẻ, đang định hỏi thăm đường tới các thị trấn phụ cận xa gần thế nào, chợt thấy tiểu nhị vội vã bước vào đưa y một phong thư, ngoài phong bì đề năm chữ Quách đại gia mở xem. Quách Tĩnh thầm kinh ngạc.

-Ai gửi cho mình nhỉ?

Vội xé phong bì rút ra một tờ giấy trắng, thấy trên viết: -Ta chờ người ở ven hồ cách phía tây thành mười dặm, có chuyện gấp cần nói với người, người tới mau lên.

Phía dưới vẽ hình một gã tiểu khiêu hóa, chính là Hoàng Dung đang cười hì hì, thần thái giống hệt.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Tại sao y biết mình ở đây?

liền hỏi: -Ai đưa lá thư này tới?

Tiểu nhị nói: -Là một gã du thủ du thực ngoài đường đưa vào.

Quách Tĩnh trở vào phòng, thấy Vương Xử Nhất, đứng dưới đất co tay vuốt chân, liền nói: -Đạo trưởng, con tới vùng phụ cận thị trấn mua thuốc.

Vương Xử Nhất nói: -Chúng ta nghĩ tới chuyện đó, họ lại không nghĩ tới sao? Không cần đi đâu.

Quách Tĩnh không chịu thôi, quyết ý thử một lần, nghĩ thầm: -Hoàng hiền đệ thông minh lanh lợi, mình cứ đi bàn với y trước đã, bèn nói: - Người bạn tốt của con hẹn con tới gặp, đệ tử đi một lúc sẽ quay lại nói xong đưa lá thư cho Vương Xử Nhất xem.

Vương Xử Nhất trầm ngâm một lúc rồi hỏi: -Làm sao người quen thằng nhỏ ấy?

Quách Tĩnh kể lại chuyện gặp gỡ trên đường. Vương Xử Nhất nói: -Tình hình lúc y chọc ghẹo Hầu Thông Hải ta đều nhìn thấy, thân pháp của người ấy rất cổ quái ...

Kế nghiêm trang nói: -Người đi lần này phải cẩn thận. Võ công của thằng nhỏ ấy cao hơn người nhiều, mà trong thân pháp rốt lại vẫn có một chút tà khí, ta cũng không đoán chắc được là vì sao.

Quách Tĩnh nói: -Con với y là sinh tử chi giao, y quyết không làm hại con.

Vương Xử Nhất thở dài nói: -Người quen y được bao lâu mà nói là sinh tử chi giao? Người đừng coi thường y, lúc y muốn ra tay thì nhất định người không đối phó nổi đâu.

Quách Tĩnh đối với Hoàng Dung không hề có chút nghi ngờ, nghĩ thầm: - Đạo trưởng nói thế ắt vì không biết con người của Hoàng hiền đệ thôi.

Lúc ấy bèn không ngớt miệng khoe khoang những chỗ tốt của Hoàng Dung. Vương Xứ Nhất cười nói: -Người cứ đi đi Bọn thiếu niên ai cũng thế, không trải qua một việc thì không khôn thêm một chút. Người ấy. ờ xem vóc dáng và giọng nói của người ấy thì dường như không phải.., dường như à.., chẳng lẽ quả thật người không nhận ra ...

Nói tới đó thì im lặng, chỉ lắc lắc đầu.

■

Quách Tĩnh cho được phương vào bọc, đi ra cửa tây, sải chân chạy mau ra ngoài thành. Ra khỏi thành rồi, tuyết rơi càng lớn, hoa tuyết lả tả trước mặt, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màn trắng mênh mông, ngoài đồng không một bóng người, đi được gần mười dặm thấy trước mặt có ánh nước chiếu lên, chính là một cái hồ nhỏ. Lúc ấy khí trời cũng không lạnh lắm, nước trong hồ chưa đóng băng, bông tuyết rơi xuống hồ đều tan trong nước, ven hồ đều là mai mọc san sát, hoa mai lại càng cánh băng nhụy tuyết, càng rõ vẻ trong trắng cao khiết.

Quách Tĩnh nhìn quanh không thấy bóng người, bắt đầu nóng ruột: -Hay y chờ không thấy mình tới đã về trước rồi?

Bèn cất tiếng gọi lớn: -Hoàng hiền đệ. Hoàng hiền đệ.

Chỉ nghe tiếng phành phạch, ven hồ có mấy con chim nước bay lên. Quách Tĩnh cảm thấy thất vọng, gọi thêm hai tiếng, lại nghĩ: -Hay y chưa tới thôi mình cứ ở đây chờ y vậy.

Lúc ấy bèn ngồi xuống ven hồ, vừa nghĩ tới Hoàng Dung, vừa nghĩ tới thương thế của Vương Xứ Nhất, cũng không lòng dạ nào mà ngắm cảnh tuyết rơi, hướng chỉ cảnh tuyết lớn đầy trời này thì y từ nhỏ ở Mạc Bắc đã quen nhìn thấy, còn chỗ khác biệt giữa sa mạc cát vàng với mai lạnh hồ yên thì y cũng không hề để ý. Chờ một hồi lâu, chợt nghe trong khu rừng phía tây vắng vắng có tiếng chửi mắng, y nảy lòng hiếu kỳ, rảo chân bước tới, chỉ nghe tiếng một người hung dữ nói: -Ở đây mà còn làm ra vẻ đại sư ca à? Mọi người ai cũng như nhau, chẳng lẽ người lại đang không đồng đưa trên trời chắc.

Một người khác nói: -Con mẹ nó! Mới rồi nếu người không hèn nhất như thế, quay lưng bỏ chạy, thì chẳng lẽ bốn người chúng ta đánh một mình y mà lại thua à?

Lại một người khác nói: -Người có chạy bỏ lê bỏ càng, cũng chẳng có gì là sai.

Nghe giọng nói thì tựa hồ là Hoàng Hà tứ quỷ Quách Tĩnh tay nắm ngọn nhuyễn tiên trong lưng, thò đầu nhìn vào rừng, nhưng thấy trống không chẳng có một bóng người.

Chợt nghe giọng nói từ trên cao truyền tới; có người nói: -Động đao động thương ra mặt đánh nhau thì chúng ta quyết không thua, ai ngờ thằng tiểu khiêu hóa ấy giờ đủ quỷ kế.

Quách Tĩnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy có bốn người bị treo trên không, đông đã đông đưa, đang chỉ tay vung chân chửi mắng không ngớt, không phải Hoàng Hà tứ quỷ thì là ai? Y vừa thấy thế cả mừng, đoán chắc Hoàng Dung chỉ ở quanh đây, bèn cười hềnh hếch bước ra nói: -Ô, các người đang luyện tập khinh công ở đây.

Tiền Thanh Kiện tức giận nói: -Ai luyện tập khinh công? Tiểu tử ngu ngốc nhà người mù à? Bọn ta là bị người ta treo lên ở đây đấy.

Quách Tĩnh hô hô cười rộ. Tiền Thanh Kiện tức quá, trên không vung chân định đá y, nhưng khoảng cách quá xa làm sao đá được? Mã Thanh Hùng chửi: -Thằng tiểu tử thói tha, người mà không tránh ra xa thì lão tử sẽ đá xuống người đấy.

Quách Tĩnh cười gập cả người, nói: -Ta đứng ở đây làm sao người đá tới được.

Đột nhiên sau lưng có người cười khẽ một tiếng. Quách Tĩnh quay lại nhìn, tiếng khuấy nước vang lên, một chiếc thuyền trong bụi cây rậm lướt ra.

Chỉ thấy cuối thuyền có một cô gái cầm chèo khoát nước, tóc dài xỏa xuống vai, y phục toàn thân màu trắng, trên tóc buộc một cái vòng vàng, tuyết trắng ánh lên chớp chớp lóe sáng. Quách Tĩnh thấy cô gái kia trang phục toàn thân giống như tiên nữ, bất giác ngẩn người ra nhìn. Chiếc thuyền từ từ tới gần, chỉ thấy nàng còn rất nhỏ tuổi, bất quá chỉ mười lăm mười sáu, da trắng như tuyết, xinh đẹp không ai bằng, dung mạo tuyệt trần, không thể nhìn gần.

Quách Tĩnh thấy hoa cả mắt, không dám nhìn nữa, quay đầu qua chỗ khác, từ từ lui lại mấy bước. Cô gái kia chèo thuyền vào sát bờ, kêu lên: -Quách ca ca, lên thuyền đi?.

Quách Tĩnh giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô gái kia tươi cười rạng rỡ, áo quần phất phơ trước gió. Quách Tĩnh như si như mộng, hai tay đưa lên che mắt. Cô gái kia cười nói: -Sao thế? Không nhận ra ta à?

Quách Tĩnh nghe giọng nói của nàng thì rõ ràng giống như Hoàng Dung, nhưng một gã tiểu khiêu hóa gầy gò rách rưới tại sao lại đột nhiên trở thành một tiên nữ, đúng là không thể tin vào mắt mình. Chỉ nghe Hoàng Hà tứ quỷ sau lưng nhao nhao kêu lên: -Tiểu cô nương, mau tới cắt dây giúp, thả bọn ta xuống với!

-Cô giúp việc này, ta cho cô một trăm lượng bạc!

-Mỗi người một trăm lượng, tất cả bốn trăm lượng đấy!

-Cô muốn tám trăm lượng cũng được!

Cô gái kia không thềm ngó ngang gì tới họ, cười nói: -Ta là Hoàng hiền đệ của người đây, người không thềm nhìn ta à?

Quách Tĩnh định thần nhìn lại, thấy nàng quả thật mắt mày mũi miệng đều giống hệt Hoàng Dung, bèn nói: -Cô à, cô à.

Chỉ nói được hai chữ cô rồi không nói được gì nữa. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói: -Ta vốn là con gái, ai cần người gọi là Hoàng hiền đệ. Hoàng hiền đệ chứ? Mau lên thuyền đi.

Quách Tĩnh như đang trong mơ, nhún chân một cái nhảy lên thuyền.

Hoàng Hà tứ quý trên cao thì không ngừng nâng giá tiền thưởng.

Hoàng Dung chèo thuyền ra tới giữa hồ, lấy rượu thịt ra, cười nói: - Chúng ta ở đây uống rượu thưởng tuyết lại không hay sao?

Lúc ấy đã cách Hoàng Hà tứ quý khá xa, không còn nghe thấy tiếng kêu gào của họ nữa.

Quách Tĩnh dần dần trấn tĩnh, cười nói: -Ta thật hồ đồ, cứ cho rằng cô là con trai, từ nay trở đi không thể gọi cô là Hoàng hiền đệ nữa rồi!

Hoàng Dung cười nói: -Người cũng đừng gọi ta là Hoàng hiền muội, cứ gọi ta là Dung nhi thôi. Cha ta trước nay cũng gọi thế.

Quách Tĩnh chợt nhớ ra, nói: -Ta có mang điểm tâm cho cô đây. Rồi lấy trong bọc ra mấy cái bánh mà Hoàn Nhan Khang đưa tới, nào ngờ y công Vương Xử Nhất, mức nước giải độc, bốn ba mua thuốc đã đề mấy món điểm tâm cái bẹp cái vỡ trông chẳng còn ra hình thù gì, Hoàng Dung thấy thế mỉm cười.

Quách Tĩnh đỏ mặt nói: -Không ăn được rồi!

Rồi cầm lên định ném xuống hồ.

Hoàng Dung chìa tay ra đón lấy, nói: -Ta thích ăn.

Quách Tĩnh sửng sốt. Hoàng Dung đã cầm một cục bánh lên cho vào miệng. Quách Tĩnh thấy nàng ăn được vài miếng thì mi mắt đỏ lên, nước mắt từ từ ứa ra, lại càng không hiểu. Hoàng Dung nói: -Ta sinh ra đã không có mẹ, trước nay đâu có ai nghĩ tới ta thế này ...

Nói xong rơi mấy giọt lệ. Nàng lấy ra một cái khăn tay sạch màu trắng. Quách Tĩnh cho rằng nàng định lau nước mắt, nào ngờ nàng gói mấy cục bánh bẹp nát lại thật kỹ, cho vào trong bọc, liếc mắt cười một tiếng, nói: -Ta sẽ ăn dần.

Quách Tĩnh không biết gì về loại tình cảm này của đàn bà con gái, chỉ thấy hành động của vị Hoàng hiền đệ này rất lạ lùng, liền hỏi nàng: -Cô nói có chuyện gấp cần nói với ta, là chuyện gì vậy?

Hoàng Dung cười nói: -Ta muốn nói với người rằng ta không phải là Hoàng hiền đệ gì cả mà là Dung nhi, chẳng phải chuyện gấp sao?.

Quách Tĩnh cũng cười khẽ một tiếng, nói: -Cô xinh đẹp như thế, tại sao trước đây lại cải trang thành tiểu kiều hóa?

Hoàng Dung nghiêng đầu đi nói: -Người nói ta xinh đẹp à?

Quách Tĩnh thở ra nói: -Rất đẹp, đúng là rất giống tiên nữ trên núi tuyết của bọn ta.

Hoàng Dung cười nói: -Người gặp tiên nữ rồi sao?

Quách Tĩnh nói: -Ta chưa gặp, chứ gặp thì làm sao còn sống được?

Hoàng Dung ngạc nhiên hỏi: -Sao thế?

Quách Tĩnh đáp: -Những người già ở Mông Cổ nói ai gặp tiên nữ thì vĩnh viễn không muốn trở về thảo nguyên nữa, cả ngày cứ chờ người ra trên núi tuyết, vài ngày là chết cồng.

Hoàng Dung cười nói: -Vậy người nhìn thấy ta có chờ người ra không?

Quách Tĩnh thoáng đỏ mặt, vội nói: -Chúng ta là bạn tốt, khác hẳn chứ. Hoàng Dung gật gật đầu, nghiêm trang nói: -Ta biết người thật lòng đối xử tốt với ta, bất kể ta là trai hay gái, xinh đẹp hay xấu xí.

Lát sau lại nói: -Ta ăn mặc thế này ai cũng sẽ lấy lòng ta, có gì là lạ? Lúc ta làm tiểu khiếu hóa người đối xử với ta tốt, đó mới là tốt thật.

Lúc ấy nàng thấy tâm tình cực kỳ khoan khoái, cười nói: -Ta hát một khúc cho người nghe, được chứ?

Quách Tĩnh nói: -Ngày mai sẽ hát được không? Chúng ta phải mua thuốc ngay cho Vương đạo trưởng.

Lúc ấy bèn kể qua chuyện Vương Xử Nhất bị thương trong Triệu vương phủ và tình hình mua thuốc không được.

Hoàng Dung nói: -Ta cũng đã ngạc nhiên, thấy người mồ hôi đầy mặt chạy ra chạy vào từng hiệu thuốc, không biết là cần gì, té ra là vì thế.

Quách Tĩnh lúc ấy mới nghĩ ra là lúc y đi mua thuốc thì Hoàng Dung đã theo sát phía sau, nếu không cũng không biết chỗ y ở, bèn nói: -Hoàng hiền đệ, ta cưới con tiểu hồng mã của người đi mua thuốc được không?

Hoàng Dung nghiêm trang nói: -Thứ nhất, ta không phải là Hoàng hiền đệ. Thứ hai, con tiểu hồng mã là của người, chẳng lẽ ta lại lấy của người thật sao? Ta chỉ là thử người thôi. Thứ ba, tới các thị trấn phụ cận cũng chưa chắc đã mua được thuốc.

Quách Tĩnh thấy nàng đoán việc không bàn mà hợp với Vương Xử Nhất, bất giác vô cùng lo lắng hoảng sợ.

Hoàng Dung cười khế nói: -Bây giờ ta hát một khúc cho người nghe nhé?

Chỉ thấy nàng hơi nghiêng đầu, tựa vào mạn thuyền, giọng hát trong trẻo từ cổ họng vang lên:

Tiếng nhạn kêu sương, thấu qua rèm lạnh buốt.

Đang khi băng đóng chưa dày, mây đưa trăng lướt.

Gương con soi bóng lướt,

Muốn thoa son đánh phấn, điểm trang khó lòng học được.

Vóc ngọc háo mòn, lại khoác chần dày mấy lớp.

Tựa gió xuân, duyên dáng mỉm cười, quay ngấm hoa rơi lác đác.

Quạnh quẽ bấy! Quê nhà đâu nhỉ?

Lầu gác bên ao, cây vườn dưới tuyết.

Dao trì thề xưa, cánh hồng nhờ ai hẹn ước?

Bướm con kia chỉ giỏi tìm hoa hỏi liễu, đậu khắp cành nam chữa biết.

Luống thương tâm, lạnh lẽo chiều buông, tù và mấy tiếng.

Quách Tĩnh lắng nghe từng tiếng từng tiếng, tuy về ý nghĩa bài từ thì không hiểu gì nhưng thanh âm êm ái, ngân nga dịu dặt, nghe thấy không kìm được nổi say mê, thần hồn điên đảo, tình cảnh êm đẹp vui sướng lần này quả thật từ khi lọt lòng đến nay y chưa từng được gặp.

Hoàng Dung hát xong một khúc, hạ giọng nói: -Bài từ Thụy hạc tiên này của Tân đại nhân là tả hoa mai sau tuyết, người thấy hay không?

Quách Tĩnh nói: -Ta chẳng hiểu chút gì, nhưng cô hát rất hay. Tân đại nhân là ai vậy?

Hoàng Dung nói: -Tân đại nhân chính là Tân Khí Tật. Cha ta nói ông ta là quan tốt yêu nước thương dân. Lúc phương Bắc rơi vào tay người Kim, bọn Nhạc gia gia đều bị gian thần hãm hại, chỉ còn có Tân đại nhân ra sức mưu toan lấy lại đất cũ.

Quách Tĩnh tuy thường nghe mẹ nói việc người Kim tàn bạo, giết hại bách tính Trung Quốc, nhưng rốt lại từ nhỏ sinh trưởng ở Mông Cổ, nỗi đau vong quốc ở y cũng không phải sâu sắc, bèn nói: -Ta trước nay chưa từng tới Trung nguyên, những chuyện ấy sắp tới cô cứ từ từ nói cho ta nghe, bây giờ thì chúng ta phải nghĩ cách cứu Vương đạo trưởng cho mau.

Hoàng Dung nói: -Người cứ nghe ta, chúng ta cứ ở đây chơi thêm lúc nữa, không cần phải gấp.

Quách Tĩnh nói: -Y nói nếu trong vòng mười hai giờ mà không uống thuốc thì chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Hoàng Dung nói: -Vậy cứ để y tàn phế là được, cũng không phải là người và ta bị tàn phế.

Quách Tĩnh a một tiếng nhảy phắt lên, nói: -Cái.., cái ...

Trên mặt đã lộ vẻ tức giận. Hoàng Dung mỉm cười nói: -Không cần giận đâu, ta bảo đảm người sẽ có thuốc là được.

Quách Tĩnh nghe nàng nói có vẻ rất chắc chắn, mà mình cũng không có cách nào khác, nghĩ thầm: -Cô ta về mưu trí võ công đều hơn mình rất xa, nghe lời cô ta chắc không sao, chỉ đành tạm thời gác chuyện ấy qua một bên.

Hoàng Dung kể lại việc treo Hoàng Hà tứ quý lên cây thế nào, chọc ghẹo Hầu Thông Hải thế nào, hai người vỗ tay cười âm lên.

Nhìn thấy màn đêm buông xuống bốn bề, tuyết trắng, nước hồ, hoa mai đều dần dần trở thành mờ mịt. Hoàng Dung từ từ đưa tay ra cầm bàn tay Quách Tĩnh, hạ giọng nói: -Bây giờ thì ta không sợ gì cả.

Quách Tĩnh nói: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Cho dù gia gia không cần ta, người cũng muốn ta đi theo người, phải không?

Quách Tĩnh nói: -Cái đó đương nhiên. Dung nhi, ta và cô ở chung một chỗ, thật là thật là..., thật là vui sướng.

Hoàng Dung nhẹ nhàng dựa vào ngực y. Quách Tĩnh chỉ thấy một mùi hương ngọt ngào bao bọc thân thể y, bao bọc hồ nước, bao bọc cả trời đất, cũng không biết là mùi hương hoa mai hay mùi hương trên người Hoàng Dung tỏa ra. Hai người cầm tay nhau không nói gì nữa.

Qua một lúc rất lâu rất lâu. Hoàng Dung thở ra một hơi, nói: -Chỗ này đẹp lắm, tiếc là chúng ta phải đi thôi.

Quách Tĩnh nói: -Vì sao thế?

Hoàng Dung nói: -Không phải người cần tìm thuốc cho Vương đạo trưởng sao?

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -À, đi lấy ở đâu vậy?

Hoàng Dung nói: -Mấy vị thuốc ấy trong các hiệu thuốc đi đâu cả rồi?

Quách Tĩnh nói: -Nhất định là người của Triệu vương phủ lấy hết rồi.

Hoàng Dung nói: -Không sai, vậy chúng ta cứ tới Triệu vương phủ mà lấy.

Quách Tĩnh giật mình nhảy dựng lên nói: -Triệu vương phủ à?

Hoàng Dung nói: -Đúng thế!

Quách Tĩnh nói: -Không tới đó được, chúng ta tới đó chỉ có nộp mạng thôi.

Hoàng Dung nói: -Chẳng lẽ người nhấn tâm để mặc Vương đạo trưởng bị tàn phế sao? Mà biết đâu vết thương quá nặng, còn mất mạng luôn kia?

Quách Tĩnh nhiệt huyết trào lên, nói: -Được, ta đi, có điều cô không cần đi.

Hoàng Dung nói: -Tại sao thế?

Quách Tĩnh nói: -Nói tóm lại là cô không cần đi.

Nhưng không nói được lý do. Hoàng Dung hạ giọng nói: -Người có thương yêu ta hơn, ta cũng không chịu đâu. Nếu người gặp tai nạn, chẳng lẽ ta sống được một mình sao?

Quách Tĩnh trong lòng chấn động, bất giác cảm động, thương yêu, mừng rỡ, thương thân, bấy nhiêu tình cảm đồng thời trào dâng trong lòng, đột nhiên can đảm gấp trăm lần, chợt thấy bọn Sa Thông Thiên. Bành Liên Hồ không có gì đáng sợ, trên đời không có việc gì khó, hiên ngang nói: -Được, chúng ta cùng đi lấy thuốc!

Hai người chèo thuyền vào bờ, lên bộ trở vào thành, đi về hướng vương phủ.

Đi được nửa đường. Quách Tĩnh chợt nhớ tới Hoàng Hà tứ quỷ còn bị treo trên cây, dừng bước nói: -À, có nên trở lại thả Hoàng Hà tứ quỷ xuống không?

Hoàng Dung cười khúc khích nói: -Bốn gã ngốc ấy xưng tên là Cương Liệt Hùng Kiện, rất là lợi hại, lạnh cũng không có, đói cũng không chết, mà dù có chết đói thì làm Mai lâm tứ quỷ so ra cũng cao nhã hơn Hoàng Hà tứ quỷ nhiều.